FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (femte avdelningen)
den 20 februari 2004 *

I mål T-319/03,

Graham French,

John Steven Neiger,

Michael Leighton,

John Frederick Richard Pascoe,

Richard Micklethwait,

Ruth Margaret Micklethwait,

företrädda av J. S. Barnett, solicitor-advocate,

sökande,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska unionens råd

och

Europeiska gemenskapernas kommission

svarande,

angående en talan om ersättning för den skada som sökandena påstått sig ha lidit till följd av rådets och kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder med anledning av att vissa domstolar i Förenade kungariket åsidosatt skyldigheten att föra en gemenskapsrättslig fråga vidare till EG-domstolen för förhandsavgörande,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden P. Lindh samt domarna R. García-Valdecasas och J. D. Cooke,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Sökandena är medlemmar eller före detta medlemmar ("names") av Lloyds of London (nedan kallat Lloyds) och, i egenskap av sådana, personligt ansvariga för Lloyds förluster.

2 År 1996 väckte Lloyds talan mot sökandena vid High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, i syfte att erhålla belopp som Lloyds påstod sig ha rätt till.

3 Inom ramen för dessa förfaranden begärde sökandena den 9 mars 1998 att den nationella domstolen skulle begära ett förhandsavgörande av EG-domstolen med stöd av artikel 234 EG. Frågan skulle enligt sökandena angå tolkningen av kraven på revision som uppställs i rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, s. 3; svensk specialutgåva, område 6, volym 1, s. 146).

4 High Court of Justice begärde inte något sådant förhandsavgörande, utan meddelade den 13 mars 1998 en dom, genom vilken sökandena ålades att betala sina skulder till Lloyds.

5 Sökandena ingav en ansökan om prövningstillstånd (leave to appeal) vid Court of Appeal. Den 31 juli 1998 avslog Court of Appeal denna ansökan.

6 Sökandena framställde även en sådan ansökan vid House of Lords. Denna ansökan avvisades i november 1998.

7 I oktober 1999 ingav sökandena ett klagomål till kommissionen som registrerades under nummer 99/5049, SG(99) A/12851. Klagomålet gällde, enligt sökandena, de brittiska domstolarnas åsidosättande av sina skyldigheter enligt artikel 234 EG.

8 Genom skrivelser av den 16 juni 2003 och av den 18 juli 2003 underrättade kommissionen sökandena om att de brittiska myndigheterna, efter ingripande av kommissionens behöriga enheter, hade ändrat förfarandet vid Judicial Committee vid House of Lords för att säkerställa att denna kommitté motiverar sitt beslut att avslå en begäran om att förhandsavgörande skall inhämtas i ett mål där en sökande ställt en fråga angående gemenskapsrätten, genom att bland annat ange skälen till att det saknas anledning att föra frågan vidare till EG-domstolen.

9 Sökandena har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 september 2003, väckt förevarande talan.

Sökandenas yrkanden

10 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta gemenskapen att betala skadestånd jämte ränta enligt den räntesats som föreskrivs i artikel 35A i Supreme Court Act 1981 eller den räntesats som förstainstansrätten beslutar,

— besluta om vidtagande av varje annan åtgärd som syftar till att ersätta den skada sökandena lidit, och

— förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

11 Enligt artikel 111 i förstainstansrättens rättegångsregler kan förstainstansrätten, om det är uppenbart att talan helt saknar rättslig grund, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling.

12 Förstainstansrätten anser att handlingarna i föreliggande mål innehåller tillräckliga upplysningar och beslutar med tillämpning av denna artikel att avgöra målet utan ytterligare behandling.

13 Det skall erinras om att ansökan, enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga, som är tillämplig på förfarandet vid förstainstansrätten enligt artikel 53 första stycket i samma stadga, och enligt artikel 44.1 c och d i rättegångsreglerna, bland annat skall innehålla uppgifter om tvisteföremålet, yrkanden samt en kortfattad framställning av grunderna för talan. Dessa uppgifter skall vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden skall kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skall kunna pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (förstainstansrättens beslut av den 28 april 1993 i mål T-85/92, De Hoe mot kommissionen, REG 1993, s. II-523, punkt 20, och av den 21 maj 1999 i mål T-154/98, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1703, punkt 49, samt förstainstansrättens dom av den 15 juni 1999 i mål T-277/97, Ismeri Europa mot revisionsrätten, REG 1999, s. II-1825, punkt 29).

14 För att uppfylla dessa krav skall en ansökan om ersättning för skada, som påstås har vållats av en gemenskapsinstitution, innehålla uppgifter som gör det möjligt att fastslå vilket agerande sökanden lägger institutionen till last, och skälen till att han anser att det finns ett orsakssamband mellan detta agerande och den skada som han påstår sig ha lidit, samt arten och omfattningen av denna skada (förstainstansrättens dom av den 18 september 1996 i mål T-387/94, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-961, punkt 107, och av den 6 maj 1997 i mål T-195/95, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. II-679, punkterna 20 och 21).

15 I förevarande fall skall först och främst konstateras att den skada som sökandena lidit, enligt dem, beror på att de den 13 mars 1998 förpliktades att betala sina skulder till Lloyds och att vissa av sökandena hade gått i konkurs till följd av denna förpliktelse.

16 När det sedan gäller rådets påstått rättsstridiga agerande, gör sökandena gällande att det faktum att rådet i sina förordningar inte tagit med regler som syftar till att säkerställa att de nationella domstolarna hänskjuter frågor till EG-domstolen för förhandsavgörande utgör ett åsidosättande av en överordnad rättsregel.

17 Förstainstansrätten konstaterar dock i detta avseende att sökandena inte preciserat vilken överordnad rättsregel som rådet skulle ha åsidosatt. När det vidare gäller skyldigheten enligt artikel 234 EG för nationella domstolar, mot vars avgörande det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, att begära förhandsavgörande av EG-domstolen angående tolkningen av rättsakter som beslutats av gemenskapens institutioner, har sökandena inte heller förklarat på vilket sätt rådet har åsidosatt denna artikel.

18 När det gäller kommissionens påstått rättsstridiga agerande har sökandena hänvisat till artikel 211 EG och till det klagomål som de ingett till kommissionen.

19 Det skall emellertid konstateras att sökandena inte identifierat något agerande som kan läggas kommissionen till last.

20 Sökandena har för övrigt angett att "de engelska domstolarna ändrat sitt förfarande på inrådan av kommissionen". I detta hänseende skall det konstateras att sökandena inte har bestritt kommissionens uttalande i dess skrivelser av den 16 juni och den 18 juli 2003 att "de brittiska myndigheterna, efter ingripande av kommissionens behöriga enheter, hade ändrat förfarandet vid Judicial Committee vid House of Lords".

21 Sökandena har slutligen, inom ramen för sina argument att det föreligger ett orsakssamband, hävdat att "det faktum att de behöriga myndigheterna i Förenade kungariket inte har inrättat eller kunnat tillhandahålla sökandena ett rättsligt förfarande i enlighet med artikel 234 EG, har förhindrat en korrekt analys och tillämpning av direktiv 73/239, vilket har berövat EG-domstolen varje möjlighet att undersöka tolkningen av de krav på revision som föreskrivs i direktiv 73/239 och deras tillämpning i Förenade kungariket".

22 Förstainstansrätten anser att det inte heller genom detta påstående kan fastställas ett agerande som kan tillskrivas svarandena och som sannolikt skulle ha kunnat förorsaka sökandena skada.

23 Härav följer att sökandena i sin ansökan inte så klart och precist som krävs har identifierat ett felaktigt agerande från svarandenas sida, som skulle kunna vara ursprunget till den skada som de åberopat.

24 För övrigt framgår det inte av uppgifterna i ansökan att det finns ett orsakssamband mellan ett sådant rättsstridigt agerande från svarandenas sida och den skada som sökandena åberopat.

25 Eftersom ansökan inte uppfyller de minimikrav som uppställs i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna är det uppenbart att talan skall avvisas. Ansökan genom vilken talan anhängiggjorts skall under dessa omständigheter inte delges svarandena.

Rättegångskostnader

26 Eftersom förevarande beslut fattas innan ansökan har delgivits svarandena och innan dessa förorsakats några kostnader, är det tillräckligt att besluta att sökandena skall bära sina egna rättegångskostnader enligt artikel 87.1 i rättegångsreglerna.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande beslut:

1) Talan avvisas.

2) Sökandena skall bära sina egna rättegångskostnader.

Luxemburg den 20 februari 2004

H. Jung — P. Lindh

Justitiesekreterare — Ordförande